

Arrest

nr. 199 215 van 5 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 29 september 2015 samen met haar minderjarig kind A. België is binnengekomen, diende op 30 september 2015 een asielaanvraag in. Op 6 maart 2016 kwam verzoeksters tweede kind R. België binnen en vervoegde verzoekster.

1.2. Op 28 maart 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 28 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 30/09/2015

Overdracht CGVS: 04/02/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 17 november 2016 van 13u58 tot 16u51, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. U had geen advocaat aangesteld om het gehoor bij te wonen.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraaks staatsburger, geboren te Bagdad. U bent sjiitisch moslima en van Arabische etnische afkomst. U woonde uw hele leven bij uw ouders in de wijk Ali Al Saleh te Bagdad en ging er tot het derde middelbaar naar school. Begin 2011 leerde u uw huidige echtgenoot, A.B.S.A., kennen. Hij was een vriend van een buurjongen van u. Jullie kregen een relatie en hij wilde met u huwen. Jullie waren op dat moment minderjarig. Toen u uw ouders vertelde dat u met hem wou trouwen hebben ze dit verboden aangezien hij te jong was en omdat zij u met een vriend van uw vader, die u niet kende, wilden doen huwen. U zei hen dat u de relatie had stopgezet maar besloot toch in het geheim religieus te trouwen voor een imam op 3 juni 2011. Een tijdje later werd u zwanger van uw eerste kind. Uit vrees dat alles zou uitkomen besloot u weg te vluchten van uw ouders. Uw echtgenoot huurde een huis voor u in Husseinia, net buiten Bagdad. De enige persoon die op de hoogte was van uw vlucht was een vriendin die u kort na uw vertrek uit Bagdad opbelde. Uw ouders kwamen aan die vriendin vragen waar u was waarop u het contact verbrak uit vrees dat ze u zouden vinden. Uw schoonvader was intussen erkend vluchteling in België. Door gezinshereniging vertrok uw echtgenoot ook naar België. Voor zijn vertrek vertelde hij alles aan zijn grootvader die ook in Husseinia woonde zodat u bij hem kon wonen in zijn appartement. In mei 2012 vertrok uw echtgenoot dan naar België. Op 26 juni 2012 werd uw dochter R. geboren. U verbleef de hele tijd bij de grootvader van uw echtgenoot en kwam niet buiten. In de zomer van 2013 kwam uw man enkele dagen naar Irak. Jullie trouwden voor de wet en hij zorgde voor identiteitsdocumenten voor jullie dochter. Na zijn vertrek hebt u hem gebeld om te melden dat u opnieuw zwanger was. Op 22 juni 2014 beviel u van uw zoontje A. U wou het land ook verlaten en besprak dit met uw man maar hij vond het te gevaarlijk. Daarom overlegde u met zijn grootvader, die akkoord ging en de reis voor u regelde. Wegens geldgebrek bleef uw dochter bij de grootvader in Irak. U vertrok samen met uw zoon op 14 september 2015 terwijl uw man niet op de hoogte was. Op 29 september 2015 kwam u in België aan. U vroeg op 30 september 2015 asiel aan. Een tijd later werden jullie verwittigd dat uw dochter met de tante van uw man tot in Duitsland gereisd was. Uw echtgenoot ging ze in Duitsland ophalen. Op 6 maart 2016 was uw dochter bij u in België.

U legde geen documenten voor ter staving van uw identiteit en asielaanvraag.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Irak vervolging vreest door uw ouders omwille van het verboden huwelijk met uw echtgenoot. Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de volgende redenen.

Om te beginnen wordt de ernst van de door u ingeroepen vrees reeds zwaar ondermijnd vanwege het door u gestelde gedrag de laatste jaren van uw verblijf in Irak. U leerde uw echtgenoot namelijk kennen begin 2011. Kort daarop verboden uw ouders u met hem te huwen en nog even later, in juni 2011, sloten jullie een religieus huwelijk af. Even later werd u zwanger en uit vrees voor de reactie van uw ouders besloot u weg te vluchten van bij u thuis (CGVS, p. 7). Uw man huurde voor u eerst een huisje in Husseinia (CGVS, p. 9) en na zijn vertrek verhuisde u naar zijn grootvader (CGVS, p. 7). Uw problemen startten aldus in 2011. Het gedrag dat u nadien stelde wijzen op een grote vrees voor uw ouders indien zij u zouden vinden. Zo verbrak u alle contact met uw vriendin, de enige persoon die op de hoogte was van uw vlucht, omdat u vreesde dat uw ouders via haar te weten zouden komen waar u was (CGVS, p. 8, 10). U hebt na uw vertrek uw simkaart vernietigd zodat uw ouders u niet zouden kunnen contacteren (CGVS, p. 11). Buiten met de grootvader van uw man had u met niemand contact (CGVS, p. 11). U kwam nooit meer buiten, behalve voor uw wettelijk huwelijk en om de identiteitsdocumenten van uw kinderen te regelen, steeds in het bijzijn van ofwel uw echtgenoot ofwel zijn grootvader (CGVS, p. 11). Dat u dergelijke drastische maatregelen neemt om te vermijden dat uw ouders u zouden vinden omdat ze u zouden vermoorden en omdat u ook vanuit de stam represailles vreest, wijst op een groot onveiligheidsgevoel in uw hoofde tijdens de laatste jaren van uw verblijf in Irak. Dat u echter in deze omstandigheden nooit hebt overwogen eerder Irak te verlaten kan dan ook ten zeerste verbazen.

Na de geboorte van uw zoon op 22 juni 2014 hoorde u namelijk over mensen die illegaal vertrokken. U besprak dit met uw man maar hij wou niet dat u vertrok omdat hij vreesde voor de oversteek over zee voor u en de kinderen. Daarom sprak u zijn grootvader aan, die wel akkoord ging en de reis voor u regelde (CGVS, p. 7). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u op enig vroeger tijdstip een inspanning hebt gedaan of zelfs maar overwogen hebt om Irak te verlaten. Dit terwijl uw echtgenoot in 2013 zelf een aantal dagen in Irak was en u hem hierover had kunnen aanspreken of met hem Irak had kunnen verlaten. Daarbij beschikt uw echtgenoot reeds enkele jaren over een legaal verblijfsstatuut in België en hebt u toch gedurende een aantal jaar niet overwogen om Irak te verlaten en uw man te vervoegen. Daarbij kan het evenzeer verbazen dat ook uw man geen enkele poging ondernam om u, die dergelijk gevaar liep in Irak, op een veilige manier tot bij hem in België te laten komen, zeker gezien het feit dat hij in 2013 nog bij u in Irak was. Het feit dat u pas in 2014, drie jaar na de start van uw problemen, overwoog uw land te verlaten en het feit dat ook uw man geen concrete daden stelde om u en zijn kinderen in veiligheid te brengen, relativeren aldus de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging in zeer zware mate.

Deze vaststellingen worden nog versterkt doordat uw verklaringen omtrent het gesprek met uw ouders over uw echtgenoot, de nasleep hiervan en de daden die zowel u als uw ouders vervolgens stelden getuigen van weinig logica en aldus niet aannemelijk blijken te zijn. Vooreerst is het al weinig logisch dat uw ouders u zouden vragen wie uw toekomstige man was, hoe oud hij was, en welk werk hij deed als zij uw vraag sowieso zouden weigeren aangezien zij al beslist hadden dat u zou huwen met een vriend van uw vader (CGVS, p. 7). Op het ene moment gaf u dan ook als reden voor hun weigering aan dat hij te jong was en dat uw ouders hem nog nooit hadden gezien, dan weer stelde u dat uw familie in uw plaats al beslist had met wie u moest huwen en dat u niet zelf kon kiezen (CGVS, p. 9). Verder zouden uw ouders u zoeken en u willen vermoorden omdat u tegen hun verbod om te huwen bent ingegaan (CGVS, p. 10). U hebt echter geen enkele concrete aanwijzing dat zij u zouden zoeken en zij hebben u op geen enkel moment sinds uw vlucht naar Husseinia trachten te contacteren (CGVS, p. 11-12). U verklaarde dit doordat zij geen telefoonnummer hadden van u omdat u na uw vertrek uw simkaart had vernietigd. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u korte tijd nadat u was gevlucht nog telefonisch contact had met een vriendin (CGVS, p. 10). Dat uw ouders u daarentegen niet meteen na uw vertrek telefonisch kunnen contacteren omdat u uw simkaart hebt vernietigd, is dan ook weinig aannemelijk. Zelfs indien u met deze vriendin via een ander telefoonnummer contact had, wat evenwel niet uit uw verklaringen blijkt, zou worden verwacht dat uw ouders uw vriendin verplicht hadden uw nummer aan hen te geven. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat zij wisten dat die persoon uw beste vriendin was en dat zij haar reeds onder druk hadden gezet om te vertellen dat u gehuwd was (CGVS, p. 10). Dat zij dan ook geen druk op die vriendin gezet hebben om daadwerkelijk met u, hun gezochte dochter, in contact te kunnen komen kan dan ook ten zeerste verbazen. Verder wordt vastgesteld dat u over de informatie die uw ouders over uw man al dan niet zouden hebben tegenstrijdig was. Zoals hierboven reeds werd aangehaald vroegen zij informatie over hem, zoals wie hij was, hoe oud hij was en welk werk hij deed (CGVS, p. 7). U verklaarde even later nog dat u tegen uw ouders had gezegd dat de relatie over was omdat u bang was voor hem en dat ze misschien iemand achter hem zouden sturen om hem te doden (CGVS, p. 9). De vrees die u hier aanhaalde wijst er op dat uw ouders toch tenminste enige indicaties moeten hebben over wie uw echtgenoot is. Dat u dan ook even later beweerde dat er geen probleem is tussen de stam van uw man en uw eigen stam omdat uw ouders niet weten wie hij precies is, enkel dat er een jongen was (CGVS, p. 11) is dan ook opmerkelijk en strookt niet met uw eerdere beweringen waardoor vermoed wordt dat uw ouders wel degelijk over enige informatie betreffende uw man konden beschikken. Ten gevolge hiervan is het dan ook bevreemdend dat uw ouders er gedurende vier jaar niet in geslaagd zijn u te lokaliseren. Er kan namelijk verwacht worden dat zij effectief concrete inspanningen zouden leveren om u te vinden, bijvoorbeeld via een rondvraag in uw wijk. U verklaarde zelf dat uw man een vriend was van jullie buurjongen (CGVS, p. 7). Dat uw ouders dan ook op geen enkele wijze bijkomende informatie over uw man of over uw locatie te weten zijn gekomen, bijvoorbeeld in uw wijk, is zeer onaannemelijk. Bovendien bent u in Husseinia wettelijk getrouwd met uw man en kreeg u er twee kinderen. Indien uw ouders daadwerkelijk naar u op zoek waren kan verwacht worden dat zij ook via administratieve instanties navraag zouden doen naar u en u op die manier zouden kunnen opsporen, net omdat u in de periode dat ze u zouden gezocht hebben nog trouwde voor de wet en kinderen liet registreren. In het licht van deze vaststellingen is het dan ook weinig aannemelijk dat u geen enkele indicatie zou hebben van het feit dat uw ouders op zoek waren naar u om u te vermoorden indien dit werkelijk zo was. Dat uw ouders daarbij over voldoende mogelijkheden konden beschikken om u effectief te lokaliseren versterkt ook het gebrek aan logica met betrekking tot de vaststelling dat u nog jaren na de feiten wachtte om Irak te ontvluchten.

Bijkomend wordt nog opgemerkt dat het evenzeer verbaast dat ook uw schoonfamilie niet op de hoogte zou zijn van jullie huwelijk, noch van het bestaan van jullie kinderen, behalve de grootvader van uw man (CGVS, p. 8).

Dat uw man het bestaan van een vrouw en kinderen in Irak voor zijn ouders in België verzwijgt kan in de eerste plaats al verbazen. Daarbij komt ook nog dat zijn grootvader niemand van de familie inlichtte over jullie bestaan. Dit betekent aldus dat gedurende vier jaar geen enkel familielid van uw man heeft opgemerkt dat u bij die grootvader inwoonde – terwijl u ook nooit buitenkwam – wat zeer bevreemdend is. Bovenstaande vaststellingen duiden op een gebrek aan logica doorheen uw hele asielrelaas waardoor verder ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vanwege het gebrek aan logica in uw eigen gestelde gedrag gedurende uw laatste jaren in Irak en de vaststelling dat u geen enkele indicatie hebt dat uw ouders enige ernstige poging ondernamen om u op te sporen terwijl zij hier zeker de mogelijkheden toe hadden, kunnen uw verklaringen omtrent het verboden huwelijk dat u aanging en de problemen die u hierdoor zou hebben met uw familie niet worden aangenomen.

Naast deze vaststellingen blijkt daarenboven dat u geen enkel document voorlegt die uw relaas of identiteit kunnen ondersteunen. U hebt Irak verlaten met uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en uw huwelijksakte maar bent alles, zowel uw documenten als uw kledij, op zee verloren op weg naar Europa (CGVS, p. 5). U verklaarde evenwel foto's van uw documenten op een simkaart te hebben maar deze simkaart had u op het moment van het interview voor Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog niet teruggevonden. Even later vond u deze wel terug maar toen u de documenten wou bekijken op de computer van uw schoonbroer is die kaart getroffen door een computervirus en raakte u die foto's kwijt (CGVS, p. 7, 13). Deze reeks aan toevalligheden waardoor u uw documenten niet kan voorleggen komen zeer ongeloofwaardig over. U was namelijk alles kwijt na uw overtocht op zee, zowel uw kleren als uw documenten. U had echter wel nog een zakje bij waar u tijdens de overtocht uw gsm en simkaarten in bewaarde, ter bescherming tegen het water (CGVS, p. 7). Dat u niet meteen na uw aankomst in België ervoor zorgde dat u wel degelijk over kopieën van uw identiteitsdocumenten beschikte om uw asielaanvraag te staven kan reeds verbazen. Evenzeer opmerkelijk is het feit dat u verklaarde dat u tijdens uw gehoor op DVZ opmerkte niet te weten waar die geheugenkaart zich bevond en dat u ze bijgevolg moest zoeken. Dit betekent namelijk niet enkel dat u niet meteen na uw aankomst en na het door u verklaarde verlies van die simkaart naar die kaart - waar toch belangrijke informatie opstond - hebt gezocht maar ook dat u in de weinige spullen waarmee u in België aankwam - u was immers alles kwijtgeraakt - die simkaart niet zou kunnen terugvinden. Daarenboven blijkt ook nog dat u dan maar per toeval die simkaart effectief terugvond in een enveloppe met andere simkaarten omdat u de simkaarten van Turkije en Griekenland wou vernietigen (CGVS, p. 7). Tot slot raakte u dan alles kwijt door een virus op de computer van uw schoonbroer, net op het moment dat u uw documenten aan het selecteren was voor het interview (CGVS, p. 7). Het weinige belang dat u hecht aan die simkaart waarop het enige bewijs van uw identiteit staat is uiterst opmerkelijk. Door deze vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot het verlies van uw documenten allesbehalve geloofwaardig en wordt vermoed dat u nog wel degelijk over uw documenten (of kopieën) beschikt. Op een asielzoeker rust evenwel de verplichting om van bij aanvang van zijn asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus dat een asielzoeker correcte verklaringen aflegt en mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Doordat u geen enkel document voorlegt en door uw ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent ontstaat het vermoeden dat u uw documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie aangaande uw verblijfplaatsen in Irak en uw verboden huwelijk, verborgen te houden. Dit haalt uw algehele geloofwaardigheid verder ernstig onderuit.

Om bovenstaande redenen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verboden huwelijk en de problemen die u hierdoor zou hebben met uw ouders. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54). Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en

11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97).

Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel.

Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot merkt het CGVS op begrip op te brengen voor het feit dat u uw echtgenoot, de vader van uw kinderen, wilt vervoegen in België. U dient zich hiervoor echter te wenden tot de procedure van gezinshereniging bij DVZ.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Op 20 november 2017 is verzoekster teruggekeerd naar Irak.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een aanvullende nota voegt de commissaris-generaal een terugkeerformulier ondertekend op 13 juli 2017 door verzoekster en een lijst met terugkeergegevens. Hieruit blijkt dat verzoekster met behulp van IOM, op vrijwillige basis, op 20 november 2017 is teruggekeerd naar Irak en dat alle lopende procedures om in België een verblijfsrecht te krijgen worden stopgezet.

2.2. De advocaat van verzoekster bevestigt ter terechtzitting dat verzoekster vrijwillig is teruggekeerd naar Irak.

2.3. De Raad wijst erop dat "zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit" een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn land van herkomst, gelet op de voorwaarde dat "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade".

Aangezien verzoekster door haar handelswijze verzaakt aan de door haar ingeroepen internationale bescherming is haar beroep doelloos geworden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP